

Wijlen Wij, Wijlen Wij

Wie herinnert ons nu aan onze half vervaagde zonden?
Met ogen wijd geopend, zullen we de slaap nooit meer vatten
De schimmen zullen ons nimmer meer verlaten
In stilte zijn ze weer aan 't bloeden, onze oude en diepe wonden

Ons geluk was van korte duur; menige zwarte nacht
Hebben we hier doorgebracht onder een treurige kruis
In de afwezigheid van leven voelden wij ons eindelijk thuis
God sta ons toch bij, nu de oude hel weer op ons wacht!

Wijlen wij, vervloekt in ons bestaan
Heb meelij met ons die eenzaam verkwijnen
Bittere woorden van zelfhaat mijmerend, terwijl onze lichamen vergaan

Wijlen wij, zelfs vervloekt in onze dood
Laat ons de duisternis omhelzen terwijl het niets ons verslindt
We zweren het op onze verdorven ziel: iets anders hebben we nooit gewild....